

[Aksel Larsen.]

Modstandere, bl. a. i Kraft af deres Regeringsmagt, hvordan de forfulgte Modstandernes Aviser, hvordan de satte Politi paa Talerstolen, bl. a. overfor Venstredemokratiets bedste Mænd, hvordan de fejdede dette Tings overvældende Flertal til Side, trods Forretningsorden og alt muligt andet, hvordan de benyttede Statskassens Midler efter Regeringens Forgodtbefindende mod dette høje Folketings Flertal til Trods for, at Forretningsordenen her var i den allerbedste Orden."

Det staar i Fortrykket Sp. 5889, og det er en aldeles udmærket, en fuldkommen rigtig Karakteristik af det gamle Højre. Nu kan naturligvis det unge Højre fralægge sig dette og sige: Det var den Gang, vi vedgaar ikke Arv og Gæld, men det ændrer jo ikke den Kendsgerning, at samtlige borgerlige Partier i denne Sal er parate til at arbejde nøjagtig efter disse Principper i den givne Situation, naar de selv er ved Magten.

Dette gælder ikke blot det konservative Folkeparti, det gælder naturligvis ogsaa Socialdemokratiet. (*Ole Bjørn Kraft*: Først og fremmest). Ja, først og fremmest, fordi Socialdemokratiet i Øjeblikket er i Regeringen. Hvis det konservative Folkeparti var i Regeringen, vilde vi faa at se det konservative Folkeparti gøre det hele med. Vi har jo adskillige Tilfælde fra før den 31. Januar, hvor det konservative Folkeparti udmærket vel kunde slutte Trop med de 3 andre Partier, og vi har Gang paa Gang under de politiske Debatter faaet at vide, at det egentlig ikke var reelle Grunde, der fik det konservative Folkeparti til at lave Vrøvl, det var kun saadan en Slags demonstrativt Principrytteri. I praktisk talt alle de Tilfælde, hvor det konservative Folkeparti her har stemt imod Regeringen fra og med den 31. Januar, har man motiveret det med: Vi er ikke med i dette Forlig, og Kronen er skaaret ned, og derfor stemmer vi imod. Særlige Argumenter har det ikke alene manglet paa, men man har endda ofte fra det konservative Folkepartis Side sagt: I Grunden har vi ikke noget imod det foreliggende Forslag, men eftersom vi er Modstandere af de 3 Partiers Koalition, vil vi alligevel stemme imod eller afholde os fra at stemme. Dermed er i og for sig samtidig disse Afstemninger her i Tinget karakteriseret, og man forstaar, hvorfor de er forløbet, som de er forløbet i visse Tilfælde.

Men dette skal naturligvis ikke faa os til at komme bort fra Socialdemokratiet,

og dér vil jeg da gerne have Lov til at spørge: Hvilke af de Ord, det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen udtalte, passer ikke til Punkt og Prikke paa Socialdemokratiet af i Dag? Det passer alt sammen, men i udvidet Maalestok. Ja, naturligvis: Formerne har forandret sig. Regeringen disponerer over et Flertal her i Tinget, men det kan jo ikke være denne Disponeren over et Flertal i Tinget, som giver Regeringen Ret til at misbruge Regeringsmagten mod sine politiske Modstandere. Det kan ganske bestemt ikke være Forudsætningen, og det kan derfor ikke være afgørende, naar vi ser paa, hvorledes revolutionære Arbejdere og revolutionære Bevægelser bliver behandlet. Ja, vi behøver naturligvis ikke blot at henvise til saadanne, jeg havde nær sagt, Smaaating i denne Forbindelse, som at Regeringen sørger for, at de Lovforslag, vort Parti stiller, ikke bliver behandlet, det er der ikke Tid til. Eller den Maade, man tilsidesætter Forretningsordenen paa eller laver om paa Forretningsordenen paa o. s. v. Men lad os gaa til andre og for Arbejderne betydelig mere haandgribelige Ting.

Naar Arbejdere i en Provinsby ved Valgene melder sig som Stillere til det kommunistiske Parti, er det et ganske almindeligt Fænomen, at Hjælpekasseformanden, Borgmesteren eller andre fremragende socialdemokratiske Potentater direkte eller indirekte henvender sig til dem og gør opmærksom paa, at det vil være økonomisk farligt for dem at staa som Stillere, saa de maa hellere trække sig tilbage. (*Ole Bjørn Kraft*: Giv Eksempler!). Der findes Masser af den Slags. Jeg har en Del fra Rønne, men jeg skal være til Tjeneste med flere. Eller hvorledes arbejdsløse, som formenes at staa i Opposition til Socialdemokratiet, er særlig udsatte for at faa Afslag fra Hjælpekassen, fordi det ikke passer med det socialdemokratiske Flertal dér at understøtte Folk, der staar i Opposition. (*Afbrydelse*: Det passer ikke). Ja, dette Raab om, at det passer ikke, det ændrer ikke Kendsgerningerne. Og de Herrer, der raaber: Det passer ikke, ved, at det, jeg siger, er rigtigt. Men de vil naturligvis ikke vedgaa det.

Hvorledes er Forholdet i Fagforeningerne? Fagforeningerne er et Sted, hvor Socialdemokratiet regerer uindskrænket, og dér passer det endda ogsaa med Formen. Dér passer det ogsaa med Formerne, at selv om man dér er i Mindretal, saa bøjer man sig ikke; man udnytter kynisk Fagforeningernes Organisationsapparat, deres